

Εσπερινός Αγίου Γεωργίου στην Καρδίτσα και χειροθεσία Πρωτοπρεσβυτέρου Λάμπρου Κρικέλη

Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Θεσσαλιώτιδος και Φαναριοφερσάλων

Ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Θεσσαλιώτιδος και Φαναριοφερσάλων κ. Τιμόθεος, το εσπέρας της Τετάρτης 22 Απριλίου 2026, προέστη της Ακολουθίας του Εσπερινού, επί τη ιερά μνήμη του Αγίου και ενδόξου μεγαλομάρτυρος Γεωργίου του Τροπαιοφόρου, στον Ιερό Ναό Αγίου Γεωργίου Καρδίτσης.

Προ της απολύσεως, ο Σεβασμιώτατος προέβη στη χειροθεσία εις Πρωτοπρεσβύτερον του κληρικού **Λάμπρου Κρικέλη**, απονέμοντάς του το οφίκιο της Εκκλησίας ως αναγνώριση της μέχρι τούδε ευδόκιμης, θυσιαστικής και καρποφόρου διακονίας του στον αμπελώνα του Κυρίου. Κατά την προσφώνησή του,

επεσήμανε ότι η τιμή αυτή δεν αποτελεί απλώς μία διάκριση, αλλά κυρίως πρόσκληση για εντονότερη ευθύνη, ταπείνωση και διαρκή προσφορά προς το ποίμνιο, κατά το πρότυπο των Αγίων της Εκκλησίας και ιδιαιτέρως του τιμωμένου Μεγαλομάρτυρος Αγίου Γεωργίου.

Στο τέλος της ακολουθίας, ο Σεβασμιώτατος απήθυσε το θείο κήρυγμα, με λόγο ουσιαστικό και διεισδυτικό, αναδεικνύοντας το πρόσωπο και τη μαρτυρία του

Αγίου Γεωργίου. Όπως ανέφερε, πρόκειται για έναν εξόχως λαοφιλή Άγιο, για τον οποίο όλοι θεωρούμε ότι γνωρίζουμε πολλά. Ωστόσο, η βαθύτερη ουσία της ζωής του παραμένει άγνωστη, διότι δεν βιώνεται από τους πιστούς με τρόπο ουσιαστικό και πνευματικό. Οι μνήμες των Αγίων, σημείωσε, περιορίζονται συχνά σε εξωτερικές εκδηλώσεις, ανταλλαγές ευχών και κοινωνικές συνήθειες, χωρίς να οδηγούν σε πραγματική πνευματική αλλοίωση και μεταμόρφωση του ανθρώπου.

Ιδιαίτερη έμφαση έδωσε στην καρτερία του Αγίου, την οποία η υμνολογία της Εκκλησίας προβάλλει ως κύριο γνώρισμά του. Πρόκειται για την υπομονή και την αντοχή που γεννάται από την ελπίδα της ενώσεως με τον Ιησού Χριστό, μια ελπίδα που δεν καταισχύνει, δεν απογοητεύει και δεν εγκαταλείπει τον άνθρωπο. Ο Άγιος Γεώργιος, νέος, ευγενής και κατέχων υψηλό αξίωμα στον ρωμαϊκό στρατό, έως και τον βαθμό του κόμητος, εγκατέλειψε τα πάντα από αγάπη προς τον Χριστό και στάθηκε με θάρρος ενώπιον του αυτοκράτορα Διοκλητιανού, ομολογώντας την πίστη του στον Σταυρωμένο και Αναστημένο Κύριο. Παράλληλα, κατήγγειλε τους ειδωλολατρικούς θεούς ως ανίσχυρους, ανίκανους να προσφέρουν σωτηρία και θέωση στον άνθρωπο.

Αναφερόμενος στα μαρτύρια που υπέστη ο Άγιος, ο Σεβασμιώτατος περιέγραψε με παραστατικό τρόπο τα βασανιστήρια, όπως το δόρυ, τον τροχό και τη φυλάκιση, τονίζοντας ότι, παρά τα δεινά, ο Άγιος παρέμεινε αλώβητος και ακλόνητος στην πίστη του. Γι' αυτό και η Εκκλησία τον ονόμασε τροπαιοφόρο, διότι κατήγαγε πλήθος πνευματικών νικών μέσα στον αγώνα κατά της απιστίας. Ιδιαίτερη αναφορά έγινε και στα θαύματα του Αγίου, όπως η ανάσταση νεκρού ανθρώπου και ζώου, τα οποία δεν επιτέλεσε για προσωπική του δόξα, αλλά ως μαρτυρία της αλήθειας του Χριστού, του μόνου ζώντος και αληθινού Θεού. Μάλιστα, υπογράμμισε ότι ακόμη και τότε επιχειρήθηκε η απόκρυψη αυτών των θαυμάτων από τους απίστευτους, οι οποίοι έφθασαν στο σημείο να θανατώσουν εκείνον που αναστήθηκε, προκειμένου να μη μαρτυρεί την αλήθεια.

Ιδιαίτερη βαρύτητα έδωσε και στο πρόσωπο της μητέρας του Αγίου, η οποία ενέσπειρε μέσα του την πίστη στον Χριστό, αναδεικνύοντας έτσι τον καθοριστικό ρόλο της οικογένειας και της μητρικής αγωγής στη διαμόρφωση της πνευματικής ταυτότητας του ανθρώπου. Αντιπαραβάλλοντας τη στάση αυτή με τη σύγχρονη πραγματικότητα, εξέφρασε τον προβληματισμό του για την κατάσταση της σημερινής κοινωνίας, όπου κυριαρχεί η σύγχυση, η αναζήτηση της ευκολίας, η προσκόλληση στα υλικά αγαθά και η επιδίωξη μιας επιφανειακής «καλής ζωής», η οποία όμως στερείται ουσιαστικού νοήματος.

Όπως χαρακτηριστικά ανέφερε, ο σύγχρονος άνθρωπος, απομακρυνόμενος από τον Θεό, έχει μετατρέψει τη ζωή του σε μια κατάσταση πνευματικής αταξίας και σύγχυσης, σε μια «ζούγκλα», όπου κυριαρχεί ο πόνος, η θλίψη και η ανασφάλεια, διότι απουσιάζει η παρουσία του Αναστημένου Χριστού, ο οποίος μόνος μπορεί να χαρίσει αληθινή χαρά και πληρότητα. Επισημάνε ακόμη ότι ο άνθρωπος σήμερα εύκολα κατακρίνει, πληγώνει και ακόμη και αφαιρεί τη ζωή του άλλου, επειδή έχει απολέσει τον σεβασμό προς το δώρο της ζωής και δεν διαθέτει πνευματικό υπόβαθρο.

Αντιθέτως, ο Άγιος Γεώργιος, ως νέος άνθρωπος, δεν διέφερε ως προς τη φύση του από τους ανθρώπους κάθε εποχής, αλλά διέφερε ως προς το φρόνημα και την επιλογή του. Επέλεξε να ταυτίσει τη ζωή του με το θέλημα του Θεού, σε αντίθεση με τον σύγχρονο άνθρωπο που προτάσσει το δικό του θέλημα. Αυτή η ταύτιση με το θείο θέλημα τον ανέδειξε σε μέγα της πίστεως και τροπαιοφόρο της Εκκλησίας, ο οποίος στέκεται διαχρονικά ενώπιόν μας ως ζωντανό παράδειγμα.

Ο Σεβασμιώτατος τόνισε ακόμη ότι το μαρτύριο δεν αποτελεί κάτι ξένο ή

εξωπραγματικό για τον άνθρωπο, αλλά αποτελεί τρόπο ζωής, καθώς και σήμερα οι άνθρωποι κοπιάζουν, ταπεινώνονται και υφίστανται δυσκολίες για την απόκτηση υλικών αγαθών. Ο Άγιος, όμως, υπέμεινε τα πάντα για να αποκτήσει τα αιώνια αγαθά της Βασιλείας του Θεού, δείχνοντας τον αληθινό προσανατολισμό της ζωής.

Ολοκληρώνοντας το κήρυγμά του, ευχήθηκε όπως η χάρη του Αναστημένου Κυρίου και οι πρεσβείες του Αγίου Γεωργίου συγκλονίσουν τις καρδιές των πιστών, αφυπνίσουν τη συνείδησή τους και δημιουργήσουν τις προϋποθέσεις για μια αληθινή αναζήτηση της Αναστάσεως του Χριστού και των Αγίων, ώστε όλοι να αξιωθούν να συναναστηθούν μαζί Του, ζώντας ήδη από την παρούσα ζωή τη χαρά της Βασιλείας του Θεού.

